

La Gran Explosió

2n ESO

Fa molts i molts anys va existir un món alternatiu, en el qual vivien els humans amb un munt de criatures meravelloses i estranyes. Els protagonistes de totes elles eren els dracs.

Estaven ubicats en un territori molt bonic, envoltat d'arbres de color taronja, vermell i groc, com si sempre estiguessin a la tardor i el paisatge hagués sigut pintat amb un pinzell.

Allà cada persona tenia el seu treball. Alguns eren escriptors, altres artistes i uns quants escollien ser venedors o comerciants, entre d'altres. Però el més important era la tasca de protegir els ciutadans, com si fossin una mena de guardians màgics, i cadascun d'ells estava lligat a un drac, ja que aquest els donava poder per representar el seu amo.

Uns mesos abans que aquest món desaparegués d'una manera molt curiosa i inusual, la gent vivia feliçment fins que un dia van aparèixer una sèrie de persones que enviaven una estranya sensació de malestar solament amb la seva presència, ja que tenien un aspecte intrigant. Anaven vestits amb una capa que els cobria tot el cos, fins i tot la seva cara.

Durant aquells dies els guardians estaven molt pendents de les activitats i els moviments que feien aquells estrangers.

Al cap d'unes setmanes de la seva aparició, en van arribar moltíssims més iguals que els primers. Cadascun d'ells es va asseure en una petita casa específica en tots els regnats.

Els dracs semblaven molt preocupats per aquest fet, i això ho van comunicar als humans, ja que es van adonar que cada parella d'humà i drac estava lligada

mentalment, i si un volia parlar amb l'altre només calia transmetre el seu pensament.

Els monarques de cada ciutat volien saber quin tipus de criatura eren aquells portadors de capes, així que van enviar uns quants missatgers a les seves cases per resoldre els dubtes de tots els reis.

Durant les visites, aquells éssers terrorífics no parlaven gaire, així que només van donar el seu nom (*daemati*) i també van demanar el permís per poder fer una reunió entre tots ells per les nits, cosa que els missatgers no van tenir cap més remei que preguntar als reis la seva resposta a aquella petició per poder donar una resposta exacta.

Els senyors van fer una reunió per poder prendre una decisió i van quedar que acceptarien la proposta, evidenciant clarament la incomoditat que aquelles criatures emanaven.

I així va succeir cada mitjanit: els *daemati* que ocupaven cada regne es reunien, però aquelles trobades eren molt estranyes, perquè entre ells mai parlaven, sinó que únicament formaven un cercle i deien una oració repetidament fins que sortia el sol.

Al cap de dos mesos, les criatures van desaparèixer i, just el dia que ho van fer, a la nit, una espècie de fum va rodejar tots els territoris. Els ciutadans molt espantats van sortir als carrers, els guardians sobrevolaven amb els dracs tot el cel adonant-se que milers i milers de *daemati* s'apropaven ràpidament atacant tota la gent que trobaven.

Els guardians estaven horroritzats, no podien controlar els seus sentiments ni tampoc les seves accions, com si alguna cosa s'hagués apoderat del seu cos.

Això mateix passava amb els seus dracs, que cada vegada en queia un del cel per culpa del descontrol que estaven tenint al seu interior.

Com que cap d'ells era conscient del que feia ni del que estava passant, tots els seus poders es van barrejar.

Els que eren protectors de l'aigua en van recollir litres i litres pels carrers, provocant que la gent fugís corrent o intentés no ofegar-se.

Els controladors del foc provocaven incendis en tots els boscos, estenent-se també en les poblacions.

I finalment, els que eren propietaris del gran poder que els atorgaven els llamps i la boira, van provocar una gran tempesta al llarg de tot el territori.

Tot aquell cúmul de fets va formar un gran desastre. Mentre la gent lluitava per mantenir la seva respiració constant, els dracs juntament amb els seus amos queien del cel i els *daemati*, com per art de màgia, havien desaparegut.

Una gran llum va travessar aquell món i tot es va quedar en silenci.

El que un dia eren camps i boscos amb un paisatge tan meravellós que semblava pintat per un pinzell s'havia convertit en cendres, igual que els regnes, on ja no hi quedava res.

I els *daemati*? Ells havien tornat a aparèixer, és clar que sí, no havien format aquella explosió per res, ja que l'únic que volien era fer desaparèixer aquella felicitat que durant tants anys va existir allà.

Van convertir aquell món ple d'il·lusió i alegria en un altre ben diferent, on no existien els bons moments ni cap altra cosa similar, perquè l'únic sentiment que es vivia després d'haver estat ocupat per ells era angoixa, por i tristesa.

Lamentablement, tot aquell benestar i goig de temps passats s'havia extingit en un sol instant.